

Мария Илиева

По първи петли

Нарисувай ме с дъха си.
Искам в тебе да въздъхна,
като залеза след жътва.
Огнена, жива и млада!
Буйната река, от балкана донесла
мирис на билка
и вятъра волен
от планинските простори...
Поднеси ми устните бавно,
като червено яйце пред икона.
Нека ти дам от росата.
Изпивай ме бавно...
И искам да бъдеш задъхан:
като дете,
под чучура на извор,
запотено
от тичане в двора.
Като жадуване,
после, след сватба,
когато гайдарят е сънен.
Като хладна стомна,
по жътва
донесла усмивка в жетваря.
В теб носи ме!
Сребърно кръстче,
всеки миг галещо тебе.
Искам да дишам в гърдите
в рамене да бъда във вечер.
От изгревите направи пътека –
по която – босонога и бяла,
да стъпвам без страх по жаравя.
Без страх ще тръгна в нея.
За да докосна твоята стъпка...

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10077>]